

HAMVAZÓSZERDA - NAGYBÖJT

Furcsán tekinthetünk hamvazószerdára, ha komolyan végig gondoljuk nagyböjt első napjának a szimbólumát. A jelképek, melyeket használ az Egyházunk nem üres gyakorlatok, legfeljebb üressé válhatnak, de a saját mélységeikben komoly üzenetet hordoznak. Hamvazószerdán hamut szórunk a fejünkre, mely számunkra előre mutató, előre mozdító kép, elindít a feltámadás útjára, és ahhoz, hogy igazán megérkezzünk, szükséges a hamu.

Tulajdonképpen mi is a hamu? Egy maradvány, egy élettelen valóság, melyből nem lehet igazán felismerni, hogy mit is hordozott magában, mielőtt elporladt volna. Nincs semmiféle jövőkép a hamu előtt, minden, ami az életet jelentheti hiányzik belőle, tulajdonképpen végtermékként tudunk kizárólagosan rátekinteni. Ha ebbe a

Számtalan esetet tud mindegyikünk hozni, amikor hasonlót tapasztalt meg saját életében, hogy tulajdonképpen valóságunk korlátozott. A hamu ilyen formában felhívja a figyelmünket arra, hogy mik vagyunk a saját erőnkben. Az Egyház nem hiába hinti a fejünkre azt nagyböjt első napjaiban. Ezzel a valóságtudattal kell elindulnunk újra és újra a zarándokúton. Viszont éppen ebben nyer értelmet a szimbólum. Emlékeztetőt kapunk, hogy mik vagyunk, honnan indult az életünk és hová tér vissza. Önmagában ez a tény a maga tragikusságából fakadóan szükségszerűen földhöz vágja az embert. Ennyit ér a földi élet? Bármilyen világi eredményeket érek is el, a végső sorom mégis az, hogy hamuvá, végtermékké válok. Nincs olyan gondolkodó filozófus, aki erre a kikerülhetetlen valóságra választ adhatna. Az sem válasz, ha igyekszünk olyan eredményeket elérni az életünkben, mely igazán nagygyá tesz. Kolozsváron, a Házsongárdi-temetőben van egy névtelen sír, amely egy ismeretlen hősi halált halt katona hamvait fedi. A legenda szerint ez a katona egykor megvédte a várost az ellenséges betöréstől,

mely után hősként tisztelték. Végakarata szerint a nevét nem írták fel a sírjára, mert azt hitte, hogy az ő nevét soha nem fogják elfelejteni. Elfelejtették. De ha mégis emlékezne valaki is a nevére, mivel lenne több a múltbéli alakja?

Emberi logikával erre nincs válasz. Isten viszont válaszol. A hamu emlékeztet mindannyiunkat a kikerülhetetlen emberi élet végességére, arra, hogy jelenleg is sok olyan dolgot viszünk magunkkal, ami tulajdonképpen már most halott. Másrészről felhívja a figyelmet, hogy az emberré lett Isten Fia megtapasztalta, belelépett ebbe a valóságba és azáltal, hogy feltámadt, számunkra is utat mutatott és készített elő. Hiszen az Ő útjának a vége is a hamu valóságához hasonlított, viszont ő ebből

a reménytelen helyzetből tört utat az élet felé, az örök élet irányába minden ember számára.

Hamut szórunk a fejünkre, hogy felismerjük életünk igaz valóságát, viszont ennek a felismerése tud egyedül elvezetni oda, hogy megláthassuk, kitől is származhat számunkra az igazi élet. Olyan élet, mely fölött nem úr a halál, mely fölött az Élet diadalmaskodott.

Engedjük meg, hogy meghaljunk olyan utakon, melyek a bűn következményeként egyébként is halottak és ezáltal lépünk be abba a megajándékozott életállapotba, melyet az Isten ad nekünk, hisz a számunkra olykor halottnak hitt valóságokba is képes újra életet adni.

Kívánom minden kedves Olvasónak a hit ilyen bátorságát és mélységét, mely által találkozhatunk a mi Urunkkal, aki győzött a halálon és örök életet ajándékozott számunkra.

*Törő András
atya*

valóságba jobban beleengedjük magunkat, akkor a saját sorsunk, életünk szomorú valóságát is meglátjuk benne. Hisz az ember élete is, amelyet annyira óvunk és védünk, előbb-utóbb erre a végtermék szintre jut el. Életünk legnagyobb válsága, amikor ezzel az elkerülhetetlen valósággal szembe kell nézni. Nem féltetlenül csak akkor, amikor befejeződik a földi életünk, hanem azokban a helyzetekben is, amikor egy betegség révén megtapasztaljuk, hogy mennyire véges valóság is az embert magában rejtő földi test. Szintén megtapasztalhatjuk ezt, amikor a képességeink, a biztosnak hitt útjaink csődöt mondanak és rákényszerülünk arra, hogy találkozzunk emberi voltunk végességével.

IMÁDSÁG NAGYBÖJTRE

Urunk, Jézus Krisztus,
föltámadásod ünnepéig
a nagyböjti időszakban élünk.
Arra szólít minket ez az idő,
hogy megtérjünk és megújuljunk
keresztény életünkben,
hogy többet imádkozzunk,
és odaadóbban gyakoroljuk
a testvéri szeretet
nagyszerű tetteit.

Ezért kérünk Téged:
Segíts minket,
hogy minden, amit teszünk,
Veled kezdődjék el
és Veled végződjék.
Erősíts minket jó szándékunkban,
hogy a nagyböjti gyakorlatok által
nindennap egyre jobbak legyünk.
Amen.

Theodor Burzer nyomán

ÉLTETŐ SODRÁSBAN...

CSABA TESTVÉRREL A HÁZASSÁG HETÉN

A Házasság Hetének debreceni megnyitóján Bőjte Csaba ferences rendi szerzetes celebrálta a szentmisét a Megtestesülés templomban.

Csaba testvér a prédikációjában a szeretet fontosságára hívta fel a figyelmet. Kiemelte, hogy nem szabad elfeledkeznünk az első parancsolatról: „Uradat, Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!” Vajon istenszeretetből hányasra vizsgáznánk? Ugyanakkor fontos az is, hogy másokkal való kapcsolatainkban mennyire mutatjuk ki a szeretetet. Tudja-e a házastársunk, a gyermekünk, elmondjuk-e neki nap, mint nap, hogy szeretjük? Arra is figyelniünk kell, hogy magunkat mennyire szeretjük.

A misét követően a nagyszalontai Béke Királynője gyermekotthon lakói „Petőfivel a szerelem útján” című műsorukat adták elő. Köszönjük a gyermekek előadását és Csaba testvér látogatását! Öröm tölti el a szívünket, mikor meglátogat minket.

Fotók: Kun Zoltán

„ISTEN JELENLÉTÉBE EMELTE A HÁZASSÁGUNKAT”

A Házasság Hetének kapcsán felkértük a Vedres házaspárt, mondják el, mit jelentett számukra ez az alkalom, foglalják össze, mi az, amiben megváltoztatta az életüket. Vedres János és Julika így vall erről: A kérdésre, hogy mit jelentett-jelent nekünk a hétvége, nagyon nehéz válaszolni. Egyrészt mert nem lehet röviden, egy-két mondatban, másrészt mert így évek múltán sem tudunk róla nagy szavak nélkül beszélni, amiből csak a mi lelkesedésünk jön át és nem biztos, hogy érthető a kérdezőnek is, amit mondunk.

Néhány hasonlattal megpróbáljuk érzékeltetni. Tizenöt éves házasok voltunk, mikor részt vettünk Házasság Hétvégén. Jól működő, normális, házasságban éltünk. Megvoltak a kialakult szokásaink, a mindennapok rutinja, jól éreztük benne magunkat, olajozottan ment minden. Utólag erre visszatekintve már azt mondjuk, hogy ez volt a keret, a forma, egy héj, ami a hétvége után megtelt igazi tartalommal. Olyan valóságos, megélt lett minden. Másként láttam magam, kettőnket, a kapcsolatunkat. Amit megtapasztaltunk, Isten jelenlétébe emelte a házasságunkat - kegyelmi állapot, amit megéltünk. Korábban példá-

ul sosem gondoltunk a házasságra úgy, mint szentségre. Később is ugyanazt az életet éltük, csak íze lett mindennek. Van olyan betegség, meg gyógyszer is, aminek a mellékhatása, hogy átmenetileg elveszíti valaki az íz érzékét, csak eszik-iszik és nem érez, nem igazán élvez semmit. Milyen boldog, mikor visszanyeri! Valami ilyesmi érzés volt, megfűszerezte az együtt töltött időt, a szavainkat, bár akkor ez így nem fogalmazódott meg bennünk. És hogy a változás valóságos, „tapintható” volt, mutatja az alábbi jelenet. Négy-öt nappal később ülünk a konyhában, csendben ebédelünk. Egyszer csak megszólal az akkor tizenéves lányunk:

- Ti most valahogy annyira együtt vagytok.
- Hm, miből gondolod?
- (Vállrándítás). Csak úgy. Érzem.

Meglepődtünk, mert semmi sem történt (ölelés, puzsi, becézés), minden úgy zajlott, mint máskor. Semmi, „csak” a Hétvége történt. Ennek 16 éve, és mi még most is, „valahogy annyira együtt vagyunk.”

Még egy gondolat. A Magyar Turisztikai Ügynökségnek van egy kampánya, mindenki találkozhatott a plakátjaikkal, amiken az ország legszebb helyeire hívták fel a figyelmet. A szlogenje pedig ez: ÁT KELL ÉLNEK, HOGY ELHIDD... Ez a Házasság Hétvégére fokozottan igaz.

Vedresné Julika

„...DICSÉRJÉTEK ŐT CEENGŐ MUZSIKÁVAL!” (ZSOLT 150.4)

„Énekeljete az Úrnak új éneket”
(Zsolt. 149. 1)

Mindannyian tudjuk, hogy amikor imádkozunk, akkor Istennel beszélgetünk. Az imádságot több szempont szerint lehet csoportosítani. Tartalma, célja szerint lehet hálaadó, dicsőítő, engesztelő, kérő ima. Én most a dicsőítésről, mint imádságról, és személyes tapasztalataimról szeretnék írni.

Több éve van templomunkban úgynevezett „gitáros mise”. Régebben alkalmanként volt, havonta egyszer, szombatonként az esti misén, az idei tanévtől kezdve kéthetente szerdánként. Ilyenkor az orgona zenei kíséret helyett mindenféle hangszerek szolgálnak: gitár, fuvola, hegedű, ütők.

Sokan kíváncsian, esetleg „szúrós-füllel” tekintenek ezekre az alkalmakra. Tudom, nem a hétköznapi, megszokott, és zeneileg sem mindig a legmagasabb röptűek az énekek, de itt nem is ez a cél. Amikor próbálunk, és megtanulunk egy új éneket, és azt látom a zenekar-tagokon, hogy ez most nagyon jó volt, és újra, és újra eljátsszuk, akkor érzem, imádkozunk. Dicsőítjük Istent. „Citerával és fuvolával... dicséritek őt csengő muzsikával!” (Zsolt 150.4). Egy szívvel-lélekkel énekeljük azt, hogy „Ó hatalmas, kezded nagy csodákat tesz, veled senki nem ér fel.” Hiszen hisszük azt, hogy Isten tényleg hatalmas, és mindenható, és ezért énekekkel, hangszerekkel akarjuk Őt dicsőíteni. A dicsőítés és a közösségi énekelgetés között különbséget

kell tenni. A dicsőítésben van „egyáttöréses elmélyülés”. Az áttörés, olyan, mint a megtérés. Ha csak énekelgetjük ezeket az énekeket, mint a „tábornói” nótákat, akkor valóban nem dicsőítünk, és tényleg túl egyszerű, és semmitmondóak lesznek. De ha imádkozunk, akkor az énekek egyszerűsége, dallamossága, konkrétsága által meg tudjuk fogalmazni mindazt, ami a szívünkben van, és amit ki is szeretnénk mondani, hangosan, kiabálva, zengedezve, de nem merjük, vagy nem tudjuk hogyan. Ekkor felcsendül egy olyan ének, ami: „pont most, pont nekem szól”, akkor ki merjük mondani Istennek a bennünk lévő érzéseket, és érezzük Isten fizikai jelenlétét, és hogy tényleg RÁM figyel, velem van. Éreztünk már így?

A zenekar tagjai tudják, hogy ez nem fellépés, ez nem szereplés, ez szolgálat. A szentmisén ilyenkor nagy felelősségünk van, hiszen mi segítjük az imádság elmélyülésében a híveket. Tisztán kell szólnunk, és jól érthetően, pontosan. Ezért gyakorolunk, készülünk. Próbálunk odafigyelni arra is, hogy tényleg be tudjanak kapcsolódni a hívek az énekekbe, viszont kell az újítás, az új énekek. Igyekezünk arra is figyelni, hogy ne legyen se rövidebb, se hosszabb egy-egy ének, a kelleténél.

Az idei tanév egy másik célt, feladatot is adott ezekkel a gitáros misékkal. Tudatosan került a szerdai napokra, hiszen azokon az estéken van az ifjúsági csoport találkozója, Törő András atya vezetésével. Cél, hogy a fiatalok ne csak az esti találkozóra „essenek be”, hanem már a szentmisén is együtt vegyenek részt. Ez egyfajta keretet is ad az estének. A szentmise kezdés egy határozott, konkrét keretet ad, és ki az aki el mer késni az Úrral való találkozásról, vagy nem vágyik találkozni azzal, Aki várja őt? Palánki Ferenc püspök atya is megfogalmazta: „Szükségesek a korszerű nyelvezetet használó katekézések, és hogy folyamatosan keressük az új, eszközöket, módszereket, hogy megszólítsuk a fiatalokat. »Te vagy az én szeretett fiam, akiben kedvem telik.« Ezt az üzenetet kell eljuttatnunk mindenkihez, a közlés modern módjait pedig megkeresnünk.” (Palánki Ferenc). Nekünk a szerdai gitáros mise egy ilyen új, modern eszköz. A dinamizmusa, lendülete,

a szentmise hangulata. könnyen vonzóvá teheti a fiatalok számára. És ez be is bizonyosodott, hiszen az adventi rórate gitáros szentmise-napokon sok fiatal eljött. Debrecenben sehol máshol, nincs hétköznapi ilyen szentmise, ezért is várjuk a szerdai gitáros misére a fiatalokat.

Végül, nagyon hálás vagyok mindenkinek, aki segít ebben a szolgálatban, énekhangjával, hangszerével, szervezésével, köszönöm! Biztos vagyok benne, hogy ez a szolgálat megtermi gyümölcseit. Várjuk még a lelkes, szolgálatra kész embereket!

A zenekar tagjai: Altorjay István - gitár, Balázs Tamás - gitár, Bódi Gábor - gitár, Jakab Zsuzsanna - gitár, Rives Dáci - gitár, Temessy Ildikó - gitár, Altorjay Laura - fuvola, Szentesi Anna - fuvola. *Ének:* Keresztes Adrienn, Iklódiné Mónika, Iklódi Nóra, Bíró Piroska, Apró Ferenc. *Szervezés, technikai munka:* Kiss Zita, Papp Gábor, Szilágyi Eszter. És sokan mások akik voltak és akik még készülöben vannak jönni!

Jakab Zsuzsanna

„Ne félj,
mert megváltottalak”

FIATALOK
KERESZTÚTJA
GITÁROS ÉNEKEKKEL

Időpont: 2018. február 23. 17:30
Helyszín: Megtestesülés Plébánia

Próbák:

február 19. 18.00 óra
február 21. 17.00 óra

ÜZENETÜNK A JEGYESEKNEK

„Megtaláltam azt, akit az én lelkem szeret.” (Énekek éneke 3:4)

Ez a sor állt a meghívónkban és ez az érzés volt a szívünkben kapcsolatunk első hónapjaitól. Az esküvőnk szervezése alatt sokszor meg kellett állnunk, hogy ez a lényeg, ez az, ami igazán számít, nem a Nagy Nap apró részletei. Hiszen az esküvő mára komoly iparág lett és sokan hajlamosak megfeledkezni arról, hogy mire is készülnek aznap: életre szóló házasságra.

A hangsúly azon van, hogy „életre szóló”. A jegyesoktatás pedig pontosan ennek megtartására készíti fel a jegyeseket. A Megtestesülés Plébánia hat foglalkozásból álló „rövidített tanfolyama” legalábbis ilyen volt, ilyen lehet. Mi közel két éve vagyunk házasok, de a mai napig emlegetjük az ott hallottakat. Sokat neveltünk, sok kérdésre kaptunk választ, sokat tanultunk, és néha még sírtunk is. De ami a legcsodálatosabb volt, hogy minden alkalmat órákig tartó, éjszakába nyúló beszélgetések követtek. Rendszeresen kaptunk házi feladatokat, amik komoly kérdések közös vagy egyénenkénti megválaszolásából, majd megvitatásából álltak. Ilyen volt például a 40 kérdésből álló „Mennyire ismeritek egymást?”, és a 27 kérdéses „Érettek vagytok-e a házasságra?” kérdőívek, melyek kitöltése és közös kiértékelése is felejthetetlen emlékek.

Hogy milyen témák várnak rátok? Három kötött, három pedig csoportosan választhattok ki, attól függően, hogy a többséget melyek érdeklik leginkább. Mi foglalkoztunk krízis- és konfliktuskezeléssel, kommunikációs problémákról is szó esett, megtanultuk, hogy mi az a szeretetnyelv, és érintettük a közvetlen családtagok kérdéskörét (apakép, anya/anyós, érzelmek kimutatása, tanult viselkedésminták, családi szabályok/szokások stb.). Nagyon hasznosak és érdekesek voltak a találkozások idősebb házaspárokkal. Az ő példájukból meríthetünk erőt, ha türelemre van szükségünk, és tőlük hoztuk át saját házasságunkba azt is, hogy bármilyen akadályba is ütközünk, amíg mi itt vagyunk egymásnak, nem történhet tragédia.

Kívánjuk, hogy Nektek is olyan élményt, olyan biztos pontot jelentsenek a jegyesoktatáson hallottak, mint nekünk! És soha ne felejtsetek el, hogy ha valami elromlik, nem eldobni kell, hanem megjavítani!

Abuczki-Zagyi Anikó és Abuczki Zsolt

LEKTOROKAT AVATTAK

A Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegyében szolgálatot teljesítő mintegy 80 akolitus gyűlt össze éves találkozóra február 3-án, szombaton az Egyházmegyei Lelkipásztori Intézetben, Nyíregyházán, ahol Palánki Ferenc megyéspüspök köszöntötte a megjelent világi szolgálattevőket.

A találkozón a püspök atya szentmisét mutatott be a Magyarok Nagyasszonya-társaságházban, ahol ünnepélyes külsőségek között 13 lektort is avattak, köztük a józsai Szent György-templom egyházközségének két tagját, Áts Bencét és Bordás Attilát

„Megerősítő ereje volt az egyházmegye papi vezetésével és akolitusával közösen ünnepelt szentmisének. A jézusi tanítványságról szóló homíliát hallgatva csodálkoztam rá, hogy mennyire komolyan is veszik a szolgálatban való közösséget, azt, hogy valóban egymás munkatársaiként, krisztusi egységben munkálkodnak az evangélium ügyén. Hálát és megrendülést éreztem, amiért ilyen magától értetődő természetességgel fogadnak be ebbe a közösségbe. Ilyen lelkülettel térdeltem le, hogy püspök atyától átvegyem a Szentírást és a mellé kapott buzdító szavakat, és ilyen lelkülettel ültem le a szentmise utáni szeretetvendégséghez is. Szeretném – és kérem az Urat, hogy segítsen –, hogy én is egyre inkább képes legyek olyan nyitott szívvel és befogadó szeretettel szolgálni másokat és a közösséget, mint amit a lektorrá avatásom napján megtapasztaltam.” (Áts Bence)

A lektoravatás során az akolitus jelöltek különleges megbízást kapnak az Egyháztól Isten ígéjének hirdetésére és a hit ápolására. A lektor feladata elsősorban a liturgián való felolvasás, a gyermekek és felnőttek hitre nevelése, továbbá felkészítése a szentségek méltó felvételére. Kétéves képzés során készülnek fel a szolgálatra, ahol liturgikus, biblikus, egyháztani, plébániai és lelkeségi oktatásban részesülnek.

„Amikor elhívott az Úr, hogy kövessem az úton, amit kijelölt számomra, gondolkodás nélkül cselekedtem. Nem tudtam, hova vezet ez az út, nem tudtam, milyen lesz, csak azt éreztem, hogy mennem kell. Minden embernek küldetése van a világban, mindenkinek saját útja van, amin a cél felé halad. És most itt állok a nekem kijelölt úton, s a küldetésem az, hogy hirdessem Isten ígéjét, ápoljam és tovább adjam a benne gyökerező hitet. Felelősségteljes, csodálatos feladat, ami bizonyosan tartogat sok nehézséget, de annál több örömet is. Bízom benne, hogy az Úr erőt ad mindehhez, és szolgálhatom a közösséget hittel és szeretettel.” (Bordás Attila)

A lektoravatás után Palánki Ferenc megszentelte az akolitusi jelvényeket, melyeket az egyházmegye szolgálatában álló akolitusok egységesen viselnek majd liturgikus ruházatukon. A találkozó közös agapéval zárult.

-PE-

IRODAI ÓRÁK: Minden hétköznap intézhetik kedves híveink ügyeiket a plébánián.

(szentmise, keresztes, házasságkötés, temetés)

Ügyfélfogadási idő: munkanapokon délután 14-18 óra között.

Plébános: Tóth László, **Mobil:** 30/627-22-30, **Tel.:** 52/535-735

E-mail: megtestesulesiroda@gmail.com

Honlap: <http://megtestesules.info>

A MEGTESTESÜLÉS PLÉBÁNIA KIADVÁNYA

Kiadja a Megtestesülés Római Katolikus Plébánia Hivatal
4032 Debrecen, Borbíró tér 9.

Levél cím: 4032 Debrecen Borbíró tér 9.

Felelős kiadó: Tóth László plébános

Szerkesztette: Rácz Jánosné

Mobil: 30/303-32-57 • **E-mail:** raczne75@gmail.com

Rexpo Nyomda – www.rexpo.hu